

บทที่ 9

การค้า การเงินระหว่างประเทศ และการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ

การค้าและการเงินระหว่างประเทศ

ส่วนที่ 1 การค้าระหว่างประเทศ

1. สาเหตุการเกิดการค้าระหว่างประเทศ
2. ประโยชน์ของการค้าระหว่างประเทศ
3. นโยบายการค้าระหว่างประเทศ

สาเหตุของการเกิดการค้าระหว่างประเทศ

- **ความแตกต่างในทางภูมิศาสตร์และสภาพภูมิอากาศ**

- ทำให้แต่ละประเทศสามารถผลิตสินค้าได้แตกต่างกัน เช่น
 - ประเทศไทยเหมาะกับการทำการเกษตร อาทิปลูกข้าว
 - ประเทศในตะวันออกกลางผลิตน้ำมัน
 - ประเทศบราซิลเหมาะกับการปลูกกาแฟ

- **ความแตกต่างในเรื่องของทักษะและความชำนาญ**

- ความแตกต่างในเรื่องของเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ วัฒนธรรม การศึกษา ศาสนาและทัศนคติ เช่น
 - คนไทยชำนาญในการปลูกข้าว
 - คนสวิสเซอร์แลนด์ชำนาญในการผลิตนาฬิกา

ประโยชน์ของการค้าระหว่างประเทศ

- **ด้านการผลิต**

- การที่แต่ละประเทศมุ่งผลิตสินค้าที่ตนมีความชำนาญและมีสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม จึงทำให้เกิดการแบ่งงานกันทำขึ้นระหว่างประเทศและมีการใช้ทรัพยากรของโลกก็ย่อมมีประสิทธิภาพมากขึ้น
- เกิดการเคลื่อนย้ายทรัพยากร และการแลกเปลี่ยนเทคโนโลยีระหว่างประเทศคู่ค้า

- **ด้านการบริโภค**

- ผู้บริโภคมีทางเลือกในการบริโภคมากขึ้น รวมทั้งในเรื่องของปริมาณและคุณภาพที่ตอบสนองความต้องการได้มากขึ้น ทำให้สร้างความพึงพอใจได้มากขึ้น
- สินค้ามีราคาถูกลง

นโยบายการค้าระหว่างประเทศ

นโยบายการค้าระหว่างประเทศ หมายถึง นโยบายที่แต่ละประเทศ ใช้ปฏิบัติต่อประเทศอื่น ๆ ในการนำสินค้าเข้า และส่งสินค้าออก ซึ่งอาจแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่

1. นโยบายการค้าแบบเสรี (Free Trade Policy)
2. นโยบายการค้าแบบคุ้มกัน (Protective Trade Policy)

1. นโยบายการค้าแบบเสรี

- เป็นนโยบายที่จะส่งเสริมให้ประเทศต่าง ๆ นำสินค้ามาทำการค้าขายระหว่างกันอย่างเสรี โดยปราศจากข้อจำกัดใด ๆ ประเทศที่จะถือนโยบายการค้าโดยเสรีจะต้องอยู่ในเงื่อนไข ดังนี้
 - ต้องดำเนินการผลิตตามหลักการแบ่งงาน คือ ทุกประเทศจะต้องเลือกผลิตสินค้าเฉพาะที่มีประสิทธิภาพการผลิตสูง
 - ต้องไม่มีการเก็บภาษี หรือมีการเก็บภาษีแต่น้อย โดยไม่มีจุดมุ่งหมายให้เกิดความได้เปรียบเสียเปรียบ
 - ต้องไม่มีการให้สิทธิพิเศษและไม่มีข้อจำกัดทางการค้ากับประเทศต่าง ๆ

2. นโยบายการค้าแบบคุ้มกัน

➤ เป็นนโยบายที่มุ่งสนับสนุนการผลิตภายในประเทศ รัฐบาลจะใช้มาตรการต่าง ๆ เพื่อจำกัดการนำเข้าและส่งเสริมการส่งออก วัตถุประสงค์ของนโยบายการค้าแบบคุ้มกัน พอสรุปได้ดังนี้

- เพื่อคุ้มครองอุตสาหกรรมใหม่ของประเทศ
- เพื่อกีดกันสินค้าที่มาจากประเทศที่มีค่าจ้างแรงงานต่ำกว่า
- เพื่อลดปัญหาการว่างงาน
- เพื่อลดปัญหาการขาดดุลการค้า

2. นโยบายการค้าแบบคุ้มกัน (ต่อ)

มาตรการของนโยบายการค้าแบบคุ้มกัน พอสรุปได้ดังนี้

- การตั้งกำแพงภาษีกับสินค้าขาเข้าในอัตราที่สูงขึ้น
- การจำกัดปริมาณการนำเข้าสินค้า หรือการกำหนดโควตา
- การควบคุมการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ
- การจ่ายเงินอุดหนุนผู้ผลิตภายในประเทศ หรือการทุ่มตลาด
- การกำหนดกฎระเบียบเกี่ยวกับการนำเข้าสินค้าให้มีความยุ่งยากมากขึ้น

การค้าและการเงินระหว่างประเทศ

ส่วนที่ 2 การเงินระหว่างประเทศ

1. การชำระหนี้ระหว่างประเทศ
2. อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ
3. การกำหนดอัตราแลกเปลี่ยนดุลยภาพในตลาดเงินตรา

ต่างประเทศ

ดุลการชำระเงินระหว่างประเทศ

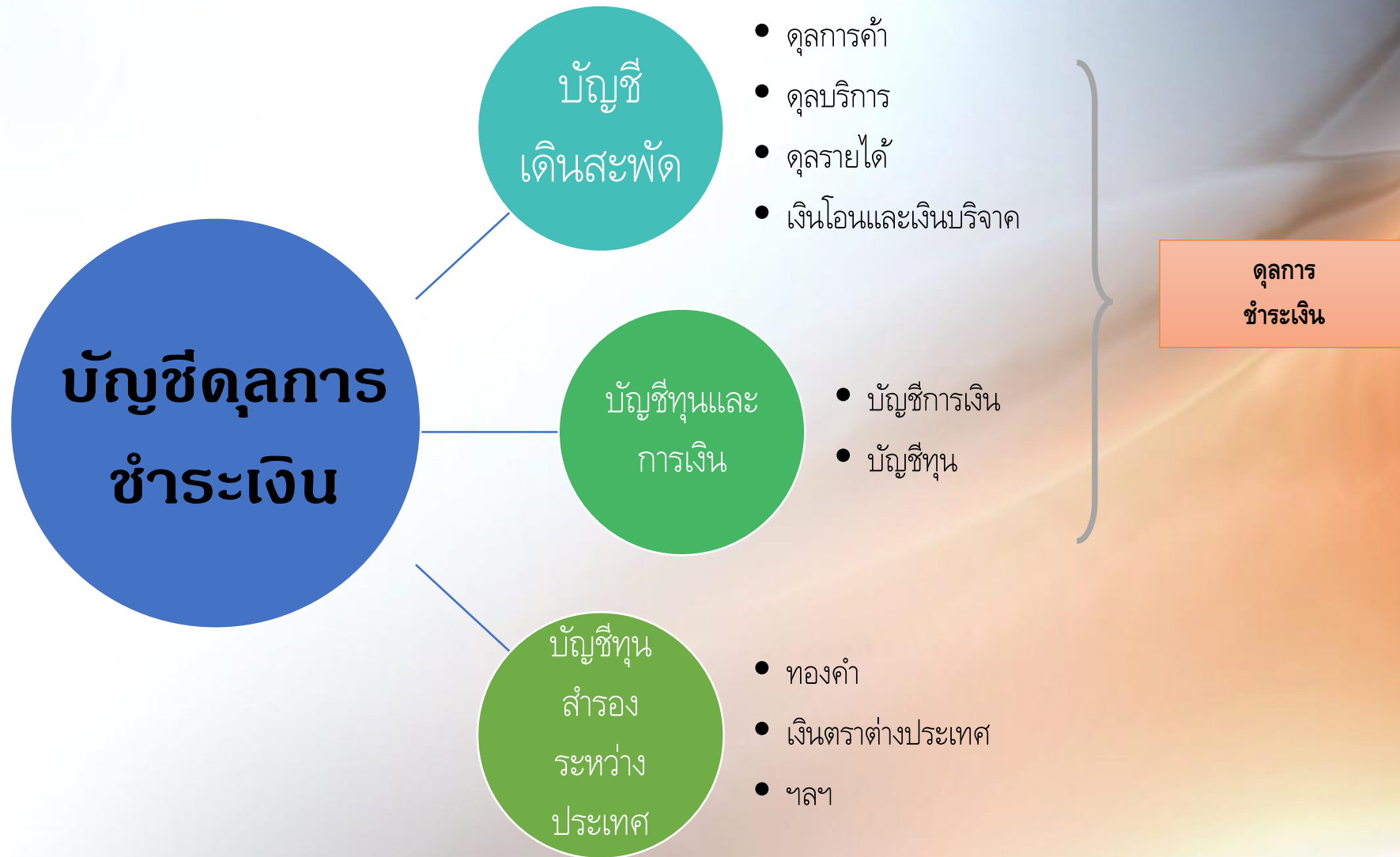
ดุลการชำระเงิน (Balance of Payment : BOP) หมายถึง บัญชีแสดงการบันทึกรายรับและรายจ่ายเงินตราต่างประเทศของประเทศหนึ่งกับประเทศอื่น ๆ อันเนื่องมาจากการดำเนินธุรกรรมทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง

บัญชีดุลการชำระเงินประกอบด้วยบัญชีหลัก 3 ส่วน ได้แก่

- บัญชีเดินสะพัด (Current Account)
- บัญชีทุนและการเงิน (Capital and Financial Account)
- บัญชีทุนสำรองระหว่างประเทศ (International Reserve Account)

องค์ประกอบของบัญชีดุลการชำระเงิน

บัญชีเดินสะพัด (Current Account)

ประกอบด้วย

- **บัญชีดุลการค้า (Trade Account)** คือ การบันทึกรายการนำเข้าและส่งออกสินค้าของประเทศ
- **บัญชีดุลบริการ (Service Account)** คือ การบันทึกรายการรับและให้บริการทางด้านการขนส่ง การท่องเที่ยว การบริการของรัฐ และบริการอื่น ๆ เช่น ค่าลิขสิทธิ์ ค่าสิทธิบัตร เป็นต้น
- **บัญชีรายได้ (Income Account)** คือ การบันทึกรายการรายได้ที่ได้รับจากแรงงานที่ไปทำงานในต่างประเทศ และรายได้ที่ได้รับจากการลงทุนโดยตรงและลงทุนในหลักทรัพย์ (หุ้น) จากทั้งรัฐบาลและเอกชน
- **บัญชีเงินโอน (Current Transfers Account)** คือ การบันทึกรายการเงิน โอนหรือบริจาคของทั้งภาครัฐบาลและเอกชน รวมทั้งการ โอนแบบอื่น ๆ เช่น การส่งเงินให้ญาติพี่น้องที่อยู่ต่างประเทศ การให้ทุนการศึกษาและทุนวิจัยต่าง ๆ แก่คนไทยในต่างประเทศ รัฐบาลไทยส่งเงินช่วยเหลือญี่ปุ่นที่เดือดร้อนจากภัยธรรมชาติ เป็นต้น

บัญชีทุนและการเงิน (Capital and Financial Account)

แบ่งออกเป็น 2 บัญชีย่อย ได้แก่

- **บัญชีทุน (Capital Account)** คือ บันทึกรายการเกี่ยวกับการ โอนสิทธิหรือเงินทุนที่เกิดจากการขายสินทรัพย์ถาวรที่ไม่ก่อให้เกิดการผลิตหรือลงทุน เช่น ที่ดิน ที่อยู่อาศัย รวมทั้งการยกเลิกหนี้
- **บัญชีการเงิน (Financial Account)** คือ บันทึกที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทรัพย์สินและหนี้สินทางการเงินระหว่างประเทศ ประกอบด้วย

○ การลงทุนทางตรง (Direct Investment) เป็นการลงทุนระยะยาวที่ผู้เป็นเจ้าของทุนเป็นผู้ดำเนินกิจการด้วยตนเอง และได้รับผลตอบแทนในรูปของกำไร เช่น นักธุรกิจญี่ปุ่นมาลงทุนสร้างโรงงานผลิตตู้เย็นในประเทศไทย

○ การลงทุนทางอ้อม (Indirect Investment) เป็นการลงทุนในหลักทรัพย์อาจอยู่ในรูปของการซื้อหุ้นหรือตราสารหนี้ ทั้งในระยะสั้น (ไม่เกิน 1 ปี) และระยะยาว (เกิน 1 ปี)

บัญชีทุนสำรองระหว่างประเทศ (International Reserve Account)

บัญชีทุนสำรองระหว่างประเทศ คือ ยอดที่แสดงการเปลี่ยนแปลงในปริมาณทุนสำรองเงินตราต่างประเทศในรอบระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง ซึ่งเกิดจากการปรับความแตกต่างระหว่างยอดรวมทางด้านรายรับและรายจ่ายเงินตราต่างประเทศของทั้งบัญชีเดินสะพัดและบัญชีทุนและการเงินในรอบระยะเวลานั้น ๆ

โดยทั่วไปทุนสำรองเงินตราต่างประเทศของประเทศหนึ่ง จะประกอบด้วยทองคำ หลักทรัพย์รัฐบาล เงินตราสกุลหลัก เช่น เงินดอลลาร์สหรัฐอเมริกา เงินยูโร เงินเยน เป็นต้น และสิทธิไถ่ถอนพิเศษ (Special Drawing Rights : SDRs) จากกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (International Monetary Funds : IMF) ที่ใช้เป็นทุนหนุนหลังการออกธนบัตร และรักษาสภาพคล่องการชำระหนี้ระหว่างประเทศ

ลักษณะของดุลการชำระเงิน

แบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ ดังนี้

- ❖ ดุลการชำระเงินเกินดุล (Surplus Balance of Payment) คือ การที่ประเทศมีเงินตราไหลเข้าประเทศ มากกว่า ไหลออกนอกประเทศ
- ❖ ดุลการชำระเงินสมดุล (Equilibrium Balance of Payment) คือ การที่ประเทศมีเงินตราไหลเข้าประเทศ เท่ากับ ไหลออกนอกประเทศ
- ❖ ดุลการชำระเงินขาดดุล (Deficit Balance of Payment) คือ การที่ประเทศมีเงินตราไหลเข้าประเทศ น้อยกว่า ไหลออกนอกประเทศ

ลักษณะของดุลการชำระเงิน (ต่อ)

- **ทั้งนี้ การเกินดุล และขาดดุลจะถูกชดเชยจากบัญชีทุนสำรองระหว่างประเทศ** ดังนั้นบัญชีทุนสำรองระหว่างประเทศจะแตกต่างจากบัญชีอื่น เพราะการเพิ่มขึ้นหรือลดลงของบัญชีเดินสะพัดและบัญชีทุนจะส่งผลต่อบัญชีทุนสำรองระหว่างประเทศ
- ✓ กรณีดุลการชำระเงินขาดดุล จะต้องนำส่วนใดส่วนหนึ่งของมาชดเชยส่วนที่ขาดดุล ทำให้บัญชีทุนสำรองระหว่างประเทศลดลงจากเดิม
- ✓ กรณีดุลการชำระเงินเกินดุล จะทำให้บัญชีทุนสำรองระหว่างประเทศเพิ่มขึ้นจากเดิม

ตัวอย่างตารางการบันทึกบัญชีดุลการชำระเงินในรอบระยะเวลา 1 ปี

หน่วย : ล้านบาท

1. บัญชีเดินสะพัด

(20)

1.1 สินค้าออก

440

1.2 สินค้าเข้า

(600)

1.3 รับบริการ

(50)

1.4 ให้บริการ

70

1.5 รายได้ค่าแรงงาน

40

1.6 รายจ่ายเงินปันผลและดอกเบี้ย

(80)

1.7 เงินโอนภาครัฐ

160

2. บัญชีทุน

450

2.1 เงินลงทุนโดยตรง

200

2.2 เงินลงทุนในหลักทรัพย์

150

2.3 จ่ายคืนหนี้สินภาคเอกชน

(500)

2.4 กู้ยืมหนี้สินของรัฐบาล

600

3. ทุนสำรองระหว่างประเทศ (เพิ่มขึ้น)

430

อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ

อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ (Exchange Rate) คือ ราคาของเงินตราต่างประเทศ 1 หน่วย เมื่อคิดเทียบเป็นเงินตราภายในประเทศ เช่น อัตราแลกเปลี่ยนระหว่างเงินบาทกับเงินดอลลาร์สหรัฐ ๆ ก็คือ จำนวนเงินบาทที่สามารถแลกเงินดอลลาร์ได้ 1 ดอลลาร์ ซึ่งอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศนี้จะถูกกำหนดจากอุปสงค์และอุปทานของเงินตราต่างประเทศ

ความสำคัญของอัตราแลกเปลี่ยน คือ สะดวกในการชำระเงินในการติดต่อค้าขายระหว่างประเทศ และการเปลี่ยนแปลงในอัตราแลกเปลี่ยนส่งผลต่อดุลการค้า ดุลการชำระเงิน การนำเข้า ส่งออก และรายได้ประชาชาติ

ตัวอย่าง

นำเข้า

100,000 \$

อัตราแลกเปลี่ยน 40 ฿ ต่อ 1\$

100,000 \$

4,000,000 ฿

100,000 \$ หรือ 4,000,000 ฿

เงินบาท
แพงค่า

35 ฿ ต่อ 1 \$

3,500,000 ฿

ซื้อของได้ถูกลง

เงินบาท
อ่อนค่า

50 ฿ ต่อ 1 \$

5,000,000 ฿

ซื้อของแพงขึ้น

ตัวอย่าง

ส่งออก

1,000,000 ฿

อัตราแลกเปลี่ยน 40 ฿ ต่อ 1\$

1,000,000 ฿

25,000 \$

1,000,000 ฿ หรือ 25,000 \$

เงินบาท
แข็งค่า

30 ฿ ต่อ 1 \$

33,333.33 \$

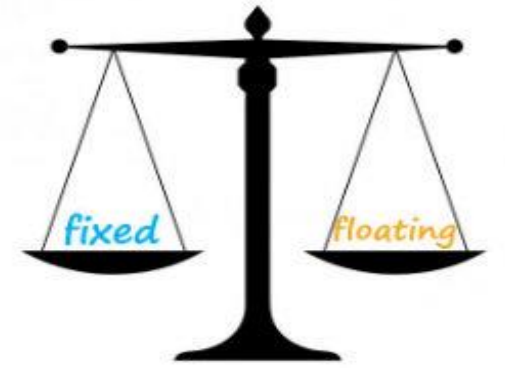
ขายของได้น้อยลง

เงินบาท
อ่อนค่า

50 ฿ ต่อ 1 \$

20,000 \$

ขายของได้มากขึ้น

ระบบอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ

แบ่งออกเป็น 2 ระบบใหญ่ ๆ ได้แก่

1. ระบบอัตราแลกเปลี่ยนแบบคงที่ (Fixed Exchange Rate System)

อัตราแลกเปลี่ยนที่ถูกกำหนด โดยธนาคารกลางของแต่ละประเทศ

2. ระบบอัตราแลกเปลี่ยนแบบลอยตัวหรือแบบเสรี (Floating/Free Exchange Rate System)

อัตราที่ถูกกำหนดในตลาดแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศที่มีการแข่งขันอย่างเสรี

การกำหนดอัตราแลกเปลี่ยนคุณภาพในตลาดเงินตรา ต่างประเทศ

การกำหนดอัตราแลกเปลี่ยนคุณภาพ หรืออัตรา
แลกเปลี่ยนภายใต้ระบบอัตราแลกเปลี่ยนแบบเสรีจะถูกกำหนด
จากอุปสงค์และอุปทานของเงินตราต่างประเทศในตลาดซื้อขาย
แลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ

Currency	USA	34.10	35.50
US Dollar	Singapore	24.88	25.98
Singapore Dollar	Japan	26.99	29.40
日本円 (100)	China	5.16	5.93
人民币	Hong Kong	4.37	9.5
		8.27	3

อุปสงค์ต่อเงินตราต่างประเทศ

อุปสงค์ต่อเงินตราต่างประเทศ (Demand for Foreign Exchange)
หมายถึง ปริมาณต่าง ๆ ของเงินตราต่างประเทศสกุลนั้นที่มีผู้ซื้อต้องการ
ได้มา ณ ระดับอัตราแลกเปลี่ยนต่าง ๆ ในระยะเวลาช่วงหนึ่ง

ซึ่งจะมีความสัมพันธ์เป็นไปตามกฎอุปสงค์ กล่าวคือ ปริมาณเงินตรา
ต่างประเทศสกุลใดสกุลหนึ่งที่มีผู้ต้องการซื้อ จะแปรผกผันกับระดับอัตรา
แลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศสกุลนั้นเสมอ

ปัจจัยที่กำหนดอุปสงค์ต่อเงินตราต่างประเทศ

■ อัตราแลกเปลี่ยน

- รสนิยมของผู้บริโภคที่มีต่อสินค้าภายในประเทศและสินค้าต่างประเทศ
- การเปลี่ยนแปลงในอัตราดอกเบี้ยทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ
- รายได้ส่วนบุคคลและรายได้ประชาชาติ
- ความแตกต่างด้านความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ
- ความแตกต่างระหว่างอัตราเงินเฟ้อของแต่ละประเทศ
- การคาดการณ์ต่างๆ เช่น การคาดการณ์การเปลี่ยนแปลงของอัตราแลกเปลี่ยน

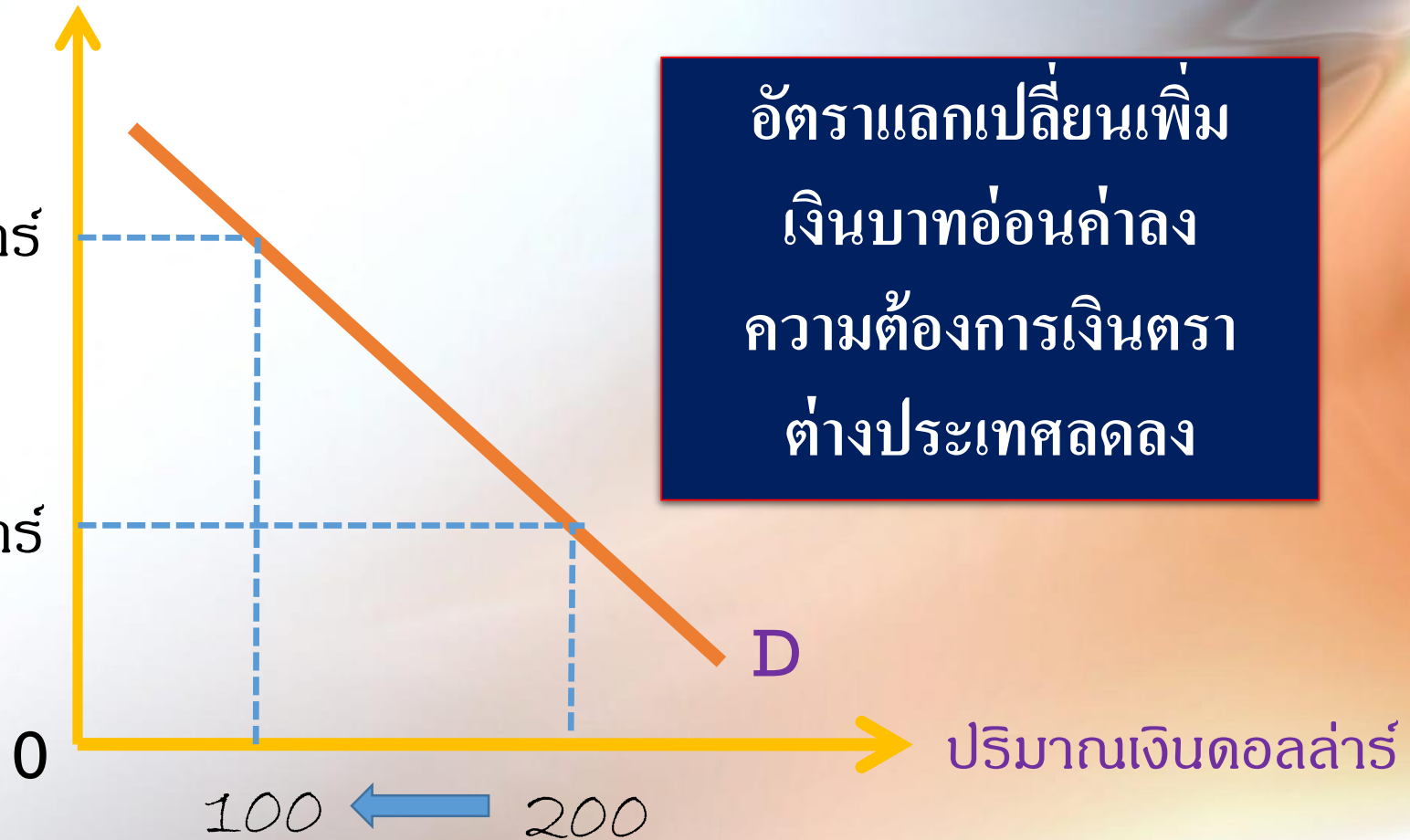
เส้นอุปสงค์ต่อเงินตราต่างประเทศ

อัตราแลกเปลี่ยน

35 บาท : 1 ดอลลาร์

30 บาท : 1 ดอลลาร์

อัตราแลกเปลี่ยนเพิ่ม
เงินบาทอ่อนค่าลง
ความต้องการเงินตรา
ต่างประเทศลดลง

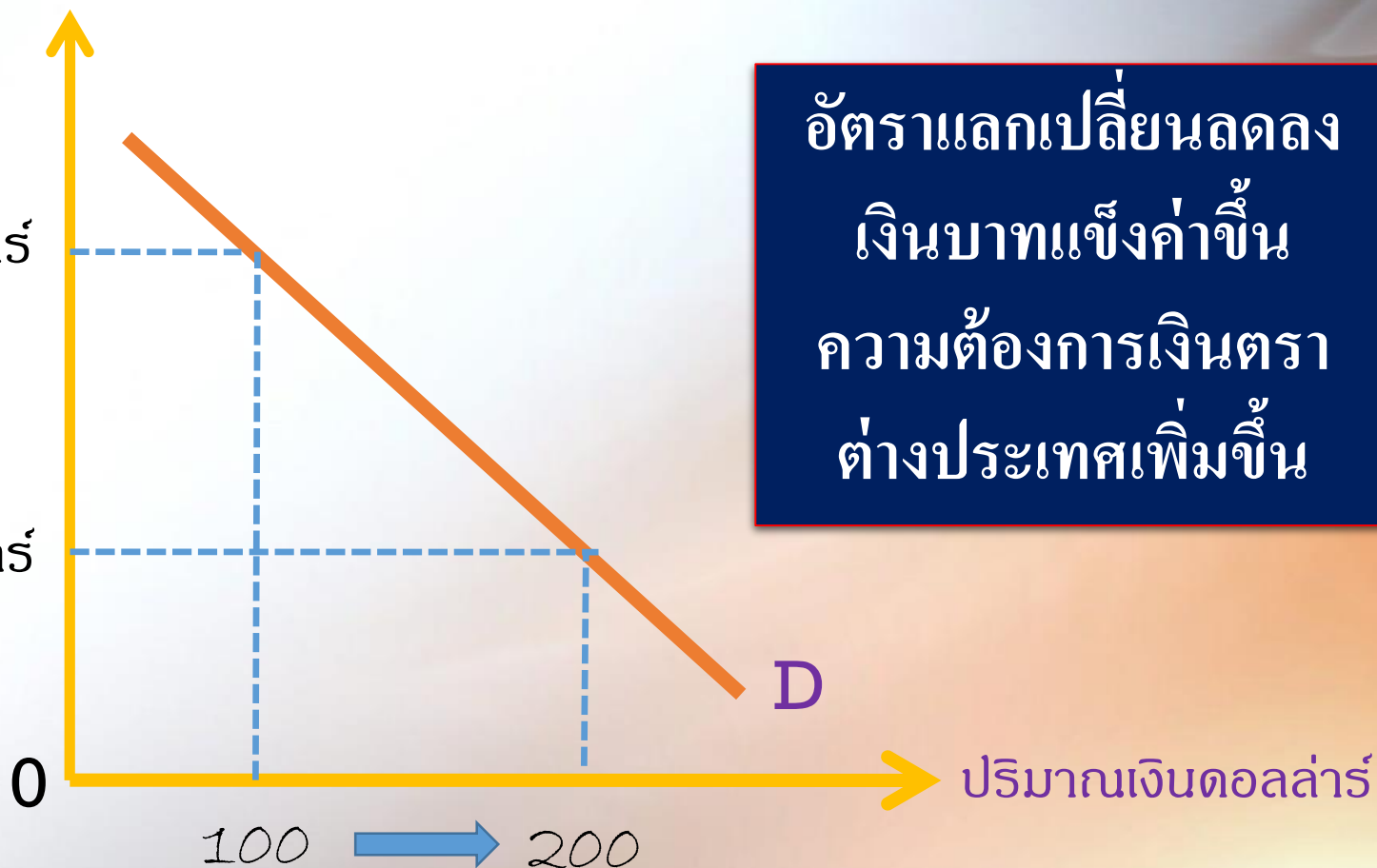
เส้นอุปสงค์ต่อเงินตราต่างประเทศ (ต่อ)

อัตราแลกเปลี่ยน

30 บาท : 1 ดอลลาร์

25 บาท : 1 ดอลลาร์

อัตราแลกเปลี่ยนลดลง
เงินบาทแข็งค่าขึ้น
ความต้องการเงินตรา
ต่างประเทศเพิ่มขึ้น

อุปทานของเงินตราต่างประเทศ

อุปทานของเงินตราต่างประเทศ (Supply of Foreign Exchange) คือ **ปริมาณเงิน** ได้จากการขายสินค้าและบริการให้ต่างประเทศ ตลอดจนการค้าเงินกิจกรรมทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศในรูปแบบอื่นๆ

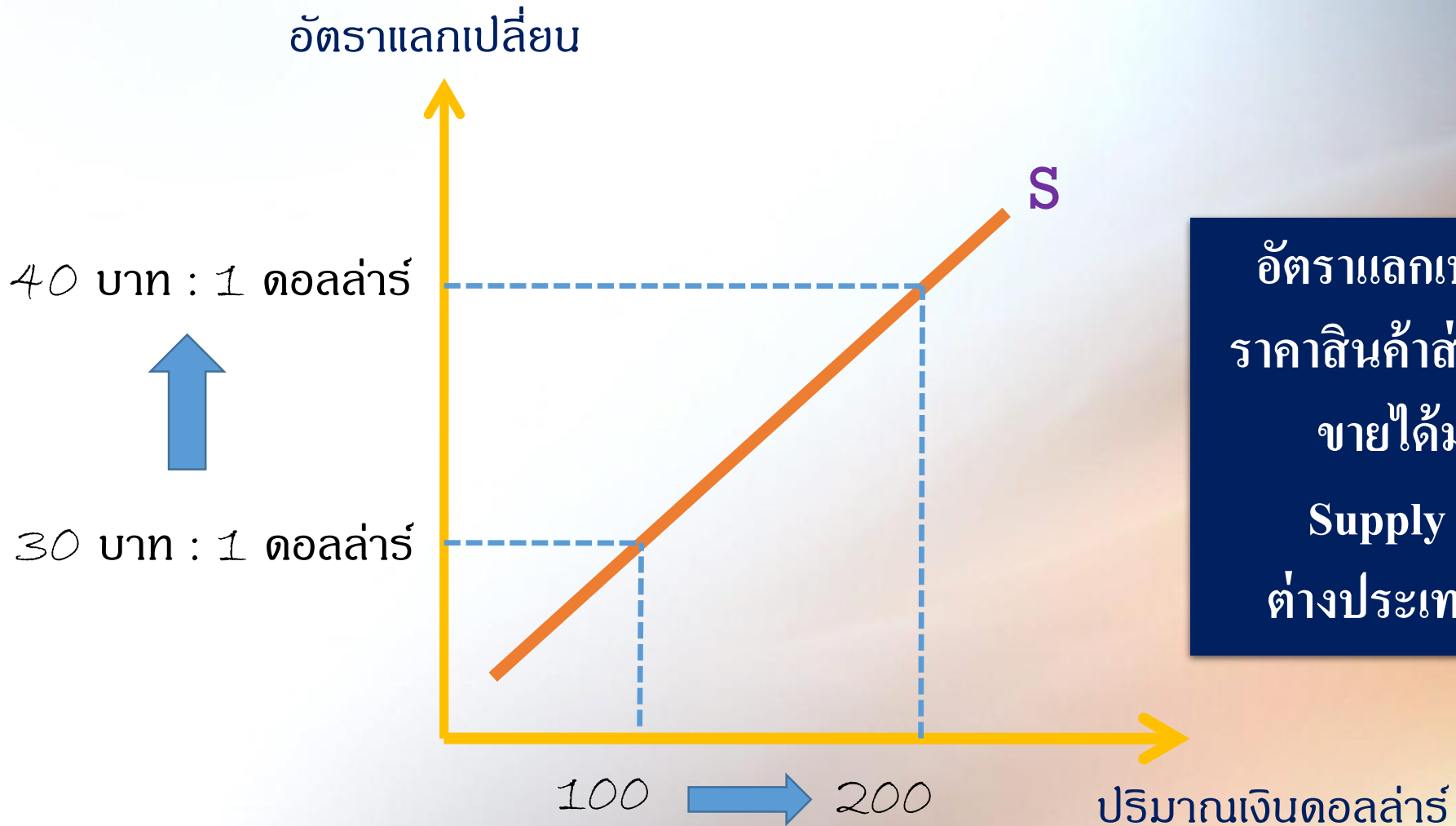
ปริมาณของเงินตราต่างประเทศที่หามาได้นั้น ย่อมแปรผัน โดยตรงกับอัตราแลกเปลี่ยน ทั้งนี้เนื่องจากว่าเมื่ออัตราแลกเปลี่ยนสูงขึ้น ราคาสินค้าออกจะถูกลง การส่งออกมากขึ้น (หรือการเคลื่อนย้ายเงินทุนออกนอกประเทศของชาวต่างประเทศ จะได้ผลตอบแทนมากขึ้น) อุปทานของเงินตราต่างประเทศจะมากขึ้น ในทางตรงข้าม ถ้าอัตราแลกเปลี่ยนต่ำลง ราคาสินค้าออกจะแพงขึ้น การส่งออกมีแนวโน้มลดลง อุปทานของเงินตราต่างประเทศจะลดลง

ปัจจัยที่กำหนดอุปทานของเงินตราต่างประเทศ

ขึ้นอยู่กับปัจจัยต่างๆ ดังนี้ คือ

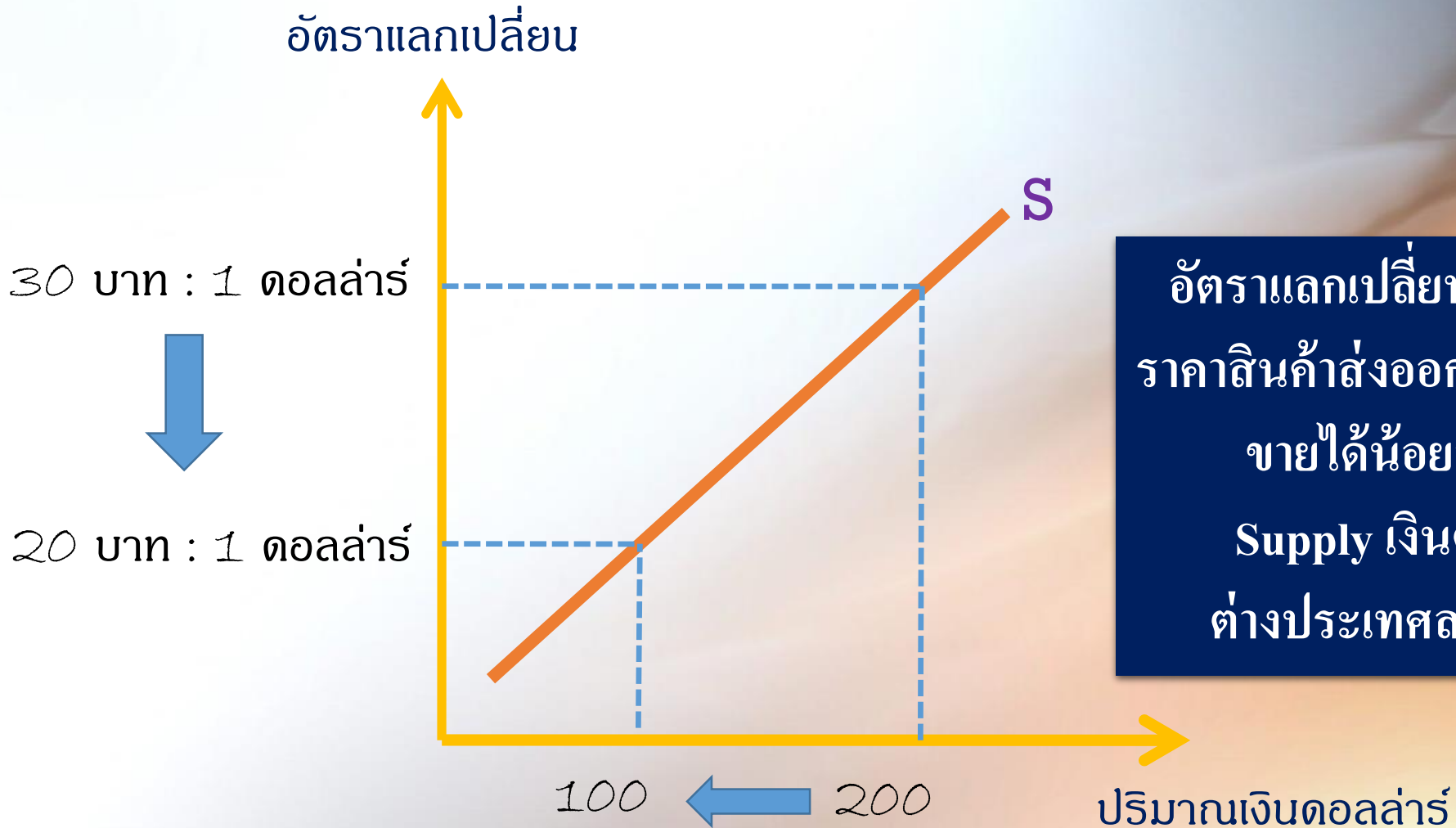
- อัตราแลกเปลี่ยน
- รสนิยมในการบริโภคสินค้า
- การเปลี่ยนแปลงอัตราดอกเบี้ยทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ
- ต้นทุนการผลิต โดยเปรียบเทียบ
- ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี
- การส่งเสริมการลงทุน มาตรการด้านภาษี และการกีดกันทางการค้า
- รายได้ส่วนบุคคลและรายได้ประชาชาติ

เส้นอุปทานของเงินตราต่างประเทศ

อัตราแลกเปลี่ยนเพิ่ม
ราคาสินค้าส่งออกถูกลง
ขายได้มากขึ้น
Supply เงินตรา
ต่างประเทศมากขึ้น

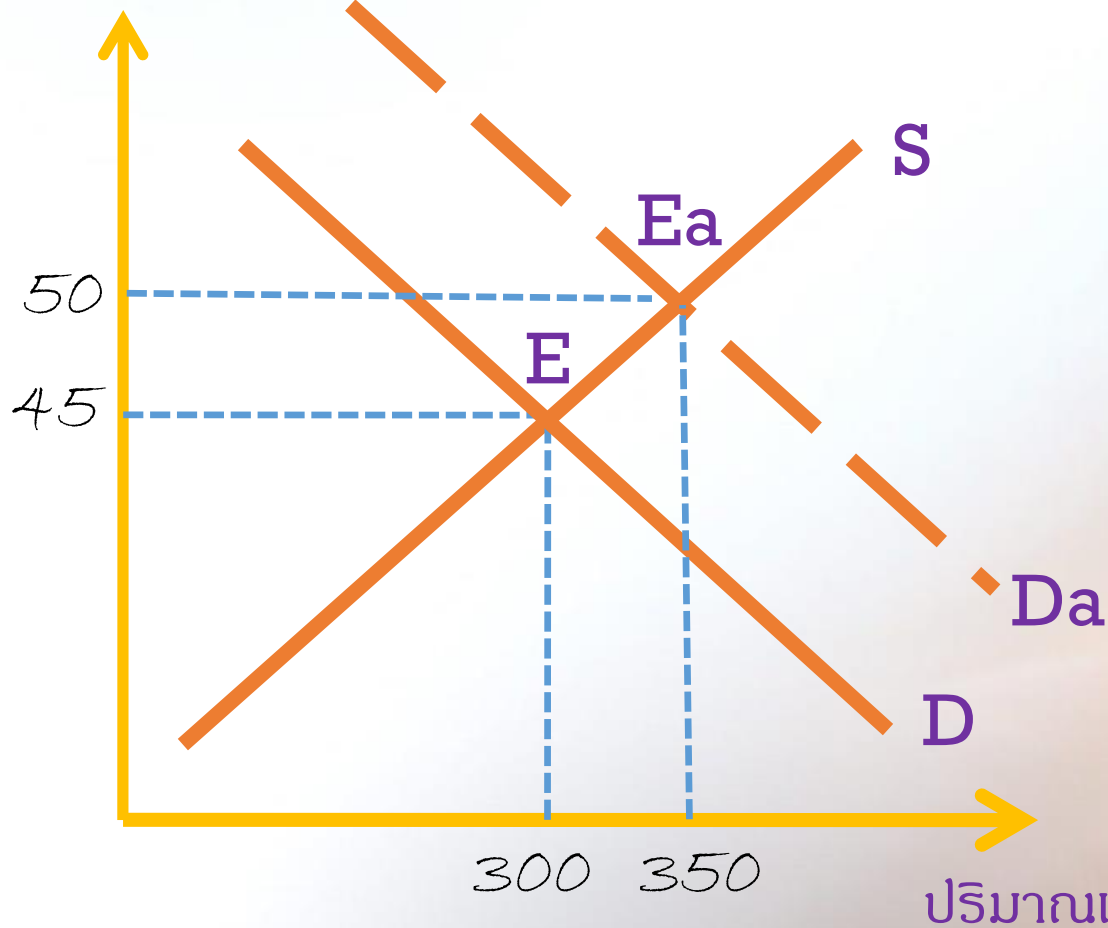
เส้นอุปทานของเงินตราต่างประเทศ (ต่อ)

อัตราแลกเปลี่ยนลดลง
ราคาสินค้าส่งออกแพงขึ้น
ขายได้น้อยลง
Supply เงินตรา
ต่างประเทศลดลง

อัตราแลกเปลี่ยนดุลยภาพ

อัตราแลกเปลี่ยน

- จุด E คือจุดดุลยภาพ หรือจุดตัดระหว่างเส้นอุปสงค์ต่อเงินตราต่างประเทศและอุปทานเงินตราต่างประเทศ อัตราแลกเปลี่ยนดุลยภาพคือ 50 และปริมาณเงินตราต่างประเทศเท่ากับ 300
- ในระบบอัตราแลกเปลี่ยนแบบลอยตัวดุลยภาพอาจมีการเปลี่ยนแปลงได้ จากปัจจัยที่เข้ามามีอิทธิพลต่ออุปสงค์และอุปทานเงินตราต่างประเทศ จะทำให้อัตราแลกเปลี่ยนดุลยภาพเปลี่ยนแปลงไปด้วย
- เช่น เมื่อเส้นอุปสงค์ต่อเงินตราเปลี่ยนแปลงจากเส้น D เป็นเส้น Da ทำให้ดุลยภาพเปลี่ยนจากจุด E เป็นจุด Ea และทำให้อัตราแลกเปลี่ยนดุลยภาพเปลี่ยนไปด้วย

ส่วนที่ 3 การรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ

- การรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ หมายถึง การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างประเทศตั้งแต่สองประเทศขึ้นไป โดยมีกระบวนการที่เกี่ยวกับการยกเลิกการจูงใจเลือกปฏิบัติ (Discrimination) ทางด้านการค้าและการชำระเงินระหว่างประเทศ
- กระบวนการคือ ลดหรือยกเลิกอุปสรรคกีดขวางทางการค้าทั้งในรูปแบบภาษีและมิใช่ภาษีศุลกากรให้แก่มันและกันเพื่อก่อให้เกิดการค้าเสรีขึ้นภายในกลุ่มอย่างกว้างขวาง รวมถึงความร่วมมือทางด้านต่าง ๆ อาทิ การลงทุน และการค้นคว้าวิจัย

วัตถุประสงค์

- เพื่อให้เกิดการค้าเสรีขึ้นภายในกลุ่ม
- เพื่อเสริมสร้างความจำเป็นเร่งด่วนของโครงการเศรษฐกิจ
- เพื่อเร่งรัดพัฒนาเศรษฐกิจ
- เพื่อการจัดสรรทรัพยากรให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพก่อให้เกิดการจ้างงานเต็มที่ และการกระจายรายได้ระหว่างประเทศสมาชิก
- เพื่อส่งเสริมศักยภาพทางเศรษฐกิจของประเทศสมาชิกให้แข็งแกร่งมากยิ่งขึ้น

ประเภทการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ

1. เขตลดพิกัดอัตราภาษีศุลกากร (Preferential Area)
2. เขตการค้าเสรี (Free Trade Area) เช่น เขตการค้าเสรีอาเซียน (AFTA) และเขตการค้าเสรีอเมริกาเหนือ (NAFTA)
3. สหภาพศุลกากร (Customs Union)
4. ตลาดร่วม (Common Market)
5. สหภาพเศรษฐกิจ (Economic Union) เช่น สหภาพยุโรป

ผลที่เกิดจากการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ

1. ผลทางบวก

- การค้าขยายตัว เรียกว่า การสร้างปริมาณการค้า (Trade Creation)
- เนื่องจาก
 - ขนาดตลาดใหญ่ขึ้น
 - การแบ่งงานกันตามความชำนาญในการผลิตของแต่ละประเทศ
ก่อให้เกิดมีการใช้ทรัพยากรได้อย่างมีประสิทธิภาพ
 - ผู้บริโภคสามารถซื้อสินค้าราคาถูกจากประเทศสมาชิกได้มากยิ่งขึ้น
- ผลคือการค้าขยายตัวหลังจากที่มีการรวมกลุ่ม และส่งผลให้สวัสดิการทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศสมาชิกโดยรวมดีขึ้น

ผลที่เกิดจากการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ (ต่อ)

2. ผลทางลบ

- อาจทำให้การค้าหดตัวได้ เรียกว่า การหันเหทิศทางการค้า (Trade diversion)

- เนื่องจาก

- การที่ประเทศสมาชิกในกลุ่มมีการนำเข้าสินค้าและบริการจากประเทศสมาชิกที่มีการผลิตสินค้าชนิดนั้นด้วยต้นทุนที่สูงและมีราคาแพงกว่า (แต่ได้รับการยกเว้นภาษีศุลกากร)

- การใช้ทรัพยากรไม่มีประสิทธิภาพ

- ผลคือสร้างความเสียหายต่อสวัสดิการทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศนั้นๆ

สถาบันการเงินระหว่างประเทศ

องค์การที่จัดตั้งขึ้นเพื่อดำเนินการเกี่ยวกับเงินเช่นเดียวกับสถาบันการเงินภายในประเทศ แต่หน้าที่สำคัญส่วนใหญ่เกี่ยวกับกิจการต่างประเทศในเรื่องสกุลเงินตรา และกฎหมายระหว่างประเทศ สถาบันการเงินระหว่างประเทศประกอบด้วย ธนาคารระหว่างประเทศและสถาบันการเงินระหว่างประเทศที่มีใช้ธนาคาร

สถาบันการเงินระหว่างประเทศที่ควรทราบ มีดังนี้

สถาบันการเงินระหว่างประเทศ (ต่อ)

1. ธนาคารโลกหรือธนาคารเพื่อการบูรณะและพัฒนา (**World Bank or International Bank for Reconstruction and Development : IBRD**) หน้าที่สำคัญคือ ให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ประเทศที่ได้รับภัยพิบัติจากสงคราม และให้ความช่วยเหลือในการพัฒนาเศรษฐกิจแก่ประเทศสมาชิก
2. กองทุนการเงินระหว่างประเทศ (**International Monetary Fund : IMF**) หน้าที่สำคัญคือ รักษาเสถียรภาพในระบบอัตราแลกเปลี่ยนของประเทศสมาชิก
3. ธนาคารพัฒนาเอเชีย (**Asian Development Bank : ADB**) เป็นสถาบันการเงินเพื่อการพัฒนาประเทศในภาคพื้นเอเชียเพื่อส่งเสริมเศรษฐกิจ และร่วมมือกันในภูมิภาคเอเชียและตะวันออก และช่วยเร่งรัดพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศสมาชิกที่กำลังพัฒนาในภูมิภาคนี้